

Arrest

**nr. 96 534 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 22 januari 1986 geboren in het el Kerkh ziekenhuis. U bent een sjiïet van Arabische origine. Sinds 2009 werkte u op de luchthaven respectievelijk voor Sabre, het Baghdad International Airport Hotel en Skylink (SKA). De eerste twee firma's voorzagen in kamers voor hun werknemers zodat u de luchthaven niet diende te verlaten. Af en toe bezocht u uw familie in Abu Tsjeer. Naargelang de veiligheidssituatie sprak u af op andere plaatsen. Nooit bleef u echter langer dan een dag in Bagdad. Uw laatste werkgever voorzag echter niet in onderdak op de luchthaven. Enkel het hoger management en de buitenlandse werknemers mochten in een complex op de luchthaven verblijven. U verbleef toen bij uw familie in Abu Tsjeer en moest pendelen naar het werk. Op deze manier kwamen milities ervan op de hoogte dat u werkzaam

was op de luchthaven. Hierdoor werd u beschouwd als spion en collaborateur. In maart 2011 werd u op het werk telefonisch bedreigd, vermoedelijk door leden van het Mehdi leger. U werd ook gebeld door uw broer die u meldde dat jullie huis beschoten was en dat u niet meer mocht terugkeren. U zocht onderdak bij uw tante die in de wijk Shaab woonde. Uw familieleden vervoegden u enkele dagen later. Na ongeveer een week keerden zij echter terug naar het huis in Abu Tsjeer. U bleef achter bij uw tante in Shaab. Hoewel u herhaaldelijk van sim-kaart veranderde, bleef u telefonische dreigementen ontvangen. Uit financiële noodzaak bleef u echter verder werken. Het Mehdi leger was ook aanwezig in de Shaab wijk en benaderden uw oom en tante en stelden vragen over u. Ze geloofden niet dat u een gewone student was en begonnen u in de gaten te houden. Ze ontdekten dat u werkzaam was op de luchthaven. Ze benaderden uw oom in augustus. Hij belde u en zei dat u niet meer kon terugkeren. U vroeg hulp aan uw directeur. Hij liet u een maand op het bedrijf verblijven. In september verliet u Bagdad en reisde u per vliegtuig naar Erbil. U reisde verder naar Griekenland alvorens naar België te reizen waar u op 23 oktober 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een luchthavenbadge van SKA, uw universiteitsdiploma, foto's van uw werk, foto's van uw beschoten huis, vier werkbades (Iraq wide, Baghdad Airport, SKA, Sigma), een brief van Sabre, USCBP certificaat, Sigma certificaat, Sabre opleidingscertificaat, een badge van Sabre International Security en een certificaat van Sabre. Tevens legt u kopies voor van de woonstkaart van uw moeder, de voedselrantsoenkaart van uw familie en een badge van SKA met volgens u een verkeerde datum."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1 In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en tracht zijn asielrelaas hier in te passen. Verder stelt hij het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst blijkt dat de verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd op meerdere essentiële punten afwijken.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u bovendien dat u in maart reeds werd opgebeld en bedreigd toen u op uw werk was. Toen u aan het werk was werd u eveneens opgebeld door uw broer die u vertelde dat jullie huis beschoten werd. Daarna zou u naar uw tante in de wijk Shaab gegaan zijn waar u nog meermaals telefonisch bedreigd zou zijn. U verklaart echter uitdrukkelijk dat de eerste telefonische bedreiging in maart plaatsvond (CGVS I, p. 11, 12). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat de beschieting plaatsvond op 24 of 25 maart 2011. U zou hierna niet meer naar huis gegaan zijn en onmiddellijk onderdak hebben gezocht bij uw tante in de wijk Shaab. Pas acht dagen of tien dagen later zou u een eerste maal telefonisch bedreigd zijn toen u bij uw tante verbleef (CGVS II, p. 7, 8, 12, 13). Niet alleen wekt u bij het eerste gehoor op zijn minst de indruk dat u eerst telefonisch bedreigd zou zijn alvorens de beschieting zou hebben plaatsgevonden maar verklaart u dus uitdrukkelijk dat u reeds in maart 2011 telefonisch bedreigd werd. Tijdens het tweede gehoor verklaart u duidelijk dat eerst uw huis beschoten werd en dat u daarna pas telefonisch bedreigd werd. Uit uw verklaringen tijdens het tweede gehoor op het CGVS blijkt bovendien dat u pas in april een eerste maal telefonisch bedreigd zou zijn.

Verder dient er te worden gewezen op het feit dat u tijdens het tweede gehoor aanvankelijk stelt dat u in maart 2009 reeds een eerste maal werd bedreigd. Een verklaring die u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ eveneens had afgelegd. Bij het eerste gehoor op het CGVS paste u deze verklaring echter onmiddellijk aan. Ook nu tijdens het tweede gehoor verbetert u zich onmiddellijk en stelt u dat u maart 2011 bedoelde (CGVS I, p. 2)(CGVS II, p. 6). Hoewel u zich telkens verbetert, doen dit soort verklaringen gezien de overige vastgestelde omissie en discrepanties over de voorgehouden beschieting en bedreiging opnieuw twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien legt u eveneens afwijkende verklaringen af over andere aspecten uit uw asielrelaas. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat uw broer na uw vertrek meerdere keren telefonisch bedreigd werd en dat deze bedreigingen tot nu toe bleven doorgaan (CGVS I, p. 5, 6). Tijdens het tweede gehoor wordt u tot drie maal toe op meerdere manieren gevraagd of uw familieleden na uw vertrek bedreigd of benaderd werden door uw belagers. Op geen enkel moment maakt u nu melding van het feit dat uw broer ook telefonisch benaderd werd (CGVS II, p. 12).

Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw tante met onbekende bestemming uit de wijk Shaab was vertrokken na de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter expliciet dat uw tante nog steeds in de wijk Shaab woont en dat ze er altijd is blijven wonen na de gebeurtenissen (CGVS II, p. 11). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen over het feit of uw tante en oom al dan niet moesten verhuizen omwille van uw problemen, doet andermaal ernstige twijfels rijzen over het door u ingeroepen vluchtrelaas. Bij het eerste gehoor had u eveneens verklaard dat uw belagers toen u bij uw tante in Shaab woonde op de hoogte waren gekomen van het feit dat u daar verbleef en dat ze naar uw tante en uw oom waren gegaan om vragen over u te stellen. Uw oom probeerde uw belagers wijs te maken dat u een student was. Ze geloofden het echter niet en begonnen u te volgen. Hierdoor kwamen ze op de hoogte van het feit dat u aan de luchthaven werkte. Uw belagers gingen opnieuw naar uw tante en uw oom dreigden ermee hen en u te vermoorden indien u nog zou terugkeren naar uw oom en tante. Uw oom zou u hierna hebben gebeld met het nieuws dat u niet kon terugkeren. Deze feiten zouden in augustus 2011 hebben plaatsgevonden. Zoals eerder gesteld zouden uw oom en tante hierna de wijk hebben verlaten (CGVS I, p. 12). U geeft echter een andere versie van deze feiten tijdens het tweede gehoor. Zo situeert u de waarschuwing van uw oom dat u niet mocht terugkeren in juli 2011 (CGVS II p.8). Bovendien rept u er tijdens het tweede gehoor met geen woord over dat ook uw oom en tante zouden zijn bedreigd. Integendeel stelt u nu dat uw oom een oude man was en hem dus verder niet hebben lastiggevallen (CGVS II, p. 8). Dergelijke inconsistenties over de gevolgen van uw problemen voor uw familie en de timing van de waarschuwing van uw oom, doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw

verklaringen. Bij het eerste gehoor op het CGVS had u voorts verklaard dat u Bagdad had verlaten ongeveer op 20 september 2011 (CGVS I, p. 10). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter plots dat u op 3 september Bagdad had verlaten (CGVS II, p. 11, 15). Ook op de DVZ had u echter verklaard dat u pas op 20 september 2011 Bagdad zou hebben verlaten (verklaring punt 35). Geconfronteerd met deze verklaringen kunt u enkel zeggen dat u toen helemaal niet zo een specifieke datum had gegeven (CGVS II, p. 15). Deze verklaring is echter niet afdoende.

Verder dient te worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ met geen woord had gerept over een beschieting van uw huis (vragenlijst p. 3). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS wordt geconfronteerd met deze opvallende omissie over de gebeurtenis die, volgens uw eigen verklaringen, uw problemen nog groter heeft gemaakt, kunt u geen afdoende verklaring geven. U beweert enkel dat u dit feit weldegelijk had vermeld. Een verklaring waar u aan blijft vasthouden wanneer u erop wordt gewezen dat deze gebeurtenis nergens wordt vernoemd in de vragenlijst (CGVS II, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring, temeer daar u bij het eerste gehoor op het CGVS meerdere zaken had verbeterd uit de eerder vernoemde vragenlijst. U maakte daarbij opnieuw geen melding van de voorgehouden beschieting. Na de door u aangehaalde onjuistheden uit de vragenlijst wordt u bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er nog fouten instonden die u wilde verbeteren. U verklaart dat de rest van uw verklaringen allemaal correct waren (CGVS I, p. 1, 2). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande omissies en discrepanties laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bovendien nog versterkt door enkele andere verklaringen. Zo zou u na de voorgehouden beschieting en bedreigingen gewoon zijn blijven verder werken (CGVS II, p. 15). Dit terwijl meerdere van uw collega's voordien reeds vermoord werden nadat ze bedreigd werden (CGVS II, p. 13). U pendelde ook in die periode gewoon met het openbare vervoer naar uw werk en nam aldus blijkbaar geen speciale voorzorgen (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met deze vreemde houding verklaart u dat geen andere keuze had omwille van financiële redenen. Verder stelt u dat het toch niets uitmaakte omdat ze u reeds beschouwde als collaborateur (CGVS II, p. 14). Ook uw familie zou louter om financiële redenen in het huis dat eerder beschoten zou zijn, blijven wonen (CGVS II, p. 4). Bovendien is het uiterst merkwaardig dat ze, hoewel ze de bedreigingen aan uw en hun adres niet ernstig genoeg bleken te vinden om te verhuizen, ze wel zouden verhuisd zijn omdat er in juli 2012 een collega van u en een militair zouden vermoord zijn in uw wijk. Dat ze dit wel voldoende ernstig vonden, terwijl ze de bedreigingen aan uw adres, en ook aan hun adres daar jullie huis werd beschoten, niet voldoende erg vonden om te verhuizen, doet de wenkbrauwen fronsen. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat u, hoewel u wist dat u door het Mehdi leger werd bedreigd, na de beschieting introk bij familieleden in de Shaab wijk, waarvan u wist dat ook daar het Mehdi leger actief is. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u nergens anders terecht kon. U durfde namelijk niet naar vrienden of iemand anders te gaan (CGVS I p.13). Dit soort gedrag en verklaringen getuigt echter allerminst van een gegronde vrees voor vervolging waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer worden ondermijnd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding, familiale situatie en loopbaan. Geen van deze documenten bevat echter aanwijzingen waaruit kan worden geconcludeerd dat u hierom een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Dat is hier allerminst het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.5. Het komt aan verzoeker toe om de bovenstaande motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.6. Waar verzoeker benadrukt dat eerst de beschieting op zijn huis en pas daarna de eerste dreigtelefoon heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot één versie van zijn

verklaringen, wat uiteraard niet volstaat nu hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens het gehoor bij de verwerende partij. Aangezien deze feiten voor hem de aanleiding waren om zijn woonplaats te ontvluchten, betreft het essentiële elementen van het asielaas met betrekking tot dewelke kan worden aangenomen dat ze in verzoekers geheugen zijn gegrift. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij het moeilijk heeft om alle data te onthouden en dat er slechts een tegenstrijdigheid werd vastgesteld over één of twee dagen verschil. Hij verklaarde immers tijdens zijn eerste gehoor bij de verwerende partij dat hij in maart 2011 reeds werd opgebeld en bedreigd toen hij op zijn werk was. Toen hij aan het werk was, zou hij eveneens opgebeld zijn door zijn broer die hem vertelde dat hun huis beschoten werd. Daarna zou hij naar zijn tante in de wijk Shaab gegaan zijn waar hij nog meermaals telefonisch bedreigd zou zijn (gehoorverslag CGVS 14/06/2012, p. 11 en 12). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker echter dat de beschieting plaatsvond op 24 of 25 maart 2011 en dat hij pas acht of tien dagen later een eerste maal telefonisch bedreigd werd toen hij bij zijn tante verbleef (gehoorverslag CGVS 20/09/2012 p. 7, 8, 12 en 13). Verzoeker biedt dan ook geen enkele aannemelijke verklaring voor de zwaarwichtige tegenstrijdigheden die werden vastgesteld aangaande de vraag wanneer verzoeker voor de eerste keer een dreigetelefoon kreeg en waar hij toen verbleef. Dat verzoeker verder tot tweemaal toe verklaarde dat hij een eerste keer bedreigd zou zijn in maart 2009 in plaats van 2011 en zich daarna moest verbeteren doet de twijfel over de geloofwaardigheid van het relaas alleen maar verder toenemen. Dat het zou gaan om een loutere verspreking is dan ook een blote bewering die in ieder geval niet vergoelikt waarom verzoeker ook bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaringen zou hebben afgelegd over 2009. Verzoeker stelt thans wel dat zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zijn genoteerd en dat de vermelding van het jaartal 2009 gewoon een tikfout is, maar overtuigt niet, gezien het gebrek aan enig concreet bewijs dat zijn beweringen zou kunnen ondersteunen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van verzoekers bewering dat hij, in weerwil van de bevindingen van de verwerende partij desbetreffend, bij de dienst Vreemdelingenzaken wél melding zou hebben gemaakt van de beschieting van zijn huis. Daarvan ligt evenmin enig concreet bewijs voor. Nu de vragenlijst melding maakt van het feit dat ze, nadat ze werd ingevuld, aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en hij door ondertekening ervan bevestigde dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat wat hij gezegd heeft bij de dienst Vreemdelingenzaken niet correct of onvolledig zou zijn geacteerd. Bovendien heeft verzoeker bij de aanvang van zijn eerste gehoor een aantal zaken uit de vragenlijst gecorrigeerd. Na de door hem aangehaalde onjuistheden werd hij bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er nog fouten instonden die hij wilde verbeteren, waarop hij verklaarde dat de rest van zijn verklaringen op de DVZ allemaal correct waren (gehoorverslag CGVS 14/06/2012 p. 1 en 2).

2.1.7. Voorts stelde de verwerende partij vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de vraag of verzoekers broer al dan niet nog bedreigingen zou hebben ontvangen. Verzoeker betoogt evenwel dat de vragen van de dossierbehandelaar tijdens het tweede interview niet helemaal duidelijk waren.

De Raad stelt vast dat, wat dit aspect betreft, het tweede gehoor als volgt verliep:

“En uw familie hebben die nog iets meegemaakt na het laatste interview ?

Mijn broer is ook met zijn werk gestopt hij heeft ook zijn huis verlaten omdat de situatie moeilijk werd en hij voor zijn leven vreesde, normaal gezien moet ik alleen geïnterviewd worden maar de familie werd ook geïnterviewd.

En hoe bleek dat zij geïnterviewd werden ?

Mijn familie moest ons huis verlaten na de dood van die mensen, want die mensen werkten ook aan de luchthaven daarom moesten ze verhuizen (...).”

en :

“En na uw vertrek hoe werd uw familie dan nog bedreigd ?

U moet niet vergeten dat ons huis werd beschoten, ons huis werd in de gaten gehouden, ùjn familie bleef voorzichtig en had schrik.

Maar ze werden niet op een andere manier bedreigd of benaderd ?

Door mij kreeg mijn familie die problemen, hun leven is omzeep

Maar zelf hebben ze buiten die beschieting en dat ze in de gaten werden gehouden nooit iets anders meegemaakt ?

Na de dood van die mensen die ik al heb verteld hadden ze hun besluit genomen om te vertrekken, de laatste twee drie maanden is de veiligheidssituatie weerd verslechterd er zijn wekelijks doden met een geluidsdemper.”

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig stellen dat de vragen van de dossierbehandelaar niet duidelijk waren, nu dat overduidelijk het geval is terwijl evenzeer kan worden vastgesteld dat verzoeker zich verliest in het etaleren van vaagheden en op een enkel ogenblik een duidelijk antwoord verstrekt op de hem gestelde vragen. Dit terwijl hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat zijn broer na zijn vertrek nog meerdere keren telefonisch bedreigd werd en dat deze bedreigingen tot nu toe bleven doorgaan (gehoorverslag CGVS 14/06/2012 p. 5 en 6). Dat verzoeker blijkbaar de ene keer wel en de andere keer niet duidelijk kan antwoorden op de vraag hoe het zijn familie is vergaan sinds zijn vertrek en of zij nog problemen kenden, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede.

2.1.8. Verzoeker betoogt verder, aangaande de door de verwerende partij opgeworpen discrepanties over de gevolgen van zijn problemen voor zijn oom en tante en de timing van de waarschuwing van zijn oom, dat dit niet in overeenstemming is met de realiteit. Verzoeker stelt thans dat zijn oom en tante niet definitief zijn weggegaan maar enkel voor 2 à 3 dagen de week Shaab hadden verlaten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat zijn tante met onbekende bestemming uit de wijk Shaab was vertrokken na de voorgehouden gebeurtenissen van 2011: "(...) mijn tante heeft de wijk ook verlaten, zij zijn verhuisd en zeiden niet waar ze gingen wonen," (gehoorverslag CGVS 14/06/2012 p. 12). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker echter expliciet dat zijn tante nog steeds in de wijk Shaab woont en dat ze er altijd is blijven wonen na de gebeurtenissen. Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat zijn tante slechts 2 à 3 dagen is weggegaan uit Shaab, is dan ook niet meer dan een post-factum bewering - om tegemoet te komen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing- die in tegenspraak is met wat hij eerder uitdrukkelijk heeft gesteld.

2.1.9. Verzoeker werpt op dat hij tijdens zijn tweede gehoor wel degelijk heeft vermeld dat zijn oom en tante bedreigd werden. Hij verwijst naar de volgende passages uit het tweede gehoorverslag :

"Hoe is het met uw tante in Shaab?"

Mijn tante en haar man zijn ouden mensen, ze heeft nog een gescheiden dochter die bij hen inwoont.

En hebben zij nog iets meegemaakt na het laatste interview?"

Omdat ik in totaal zes maanden bij mijn tante was gebleven zijn ze twee keer naar mij op zoek gekomen, een van die twee keren was na het laatste interview, toen mijn familie ons huis verliet gingen ze aanvankelijk ook bij mijn tante, ze merkten op dat er nieuwe mensen bij mijn tante kwamen wonen, daarom kwamen ze opnieuw naar mijn tante en vroegen ze naar mij."

Verder stelt verzoeker dat het inderdaad zo is dat hij gezegd heeft dat zijn oom na een bepaald incident niet meer werd lastiggevallen omdat hij een oude man was, maar dit betekent niet dat hij niet bedreigd is geweest, integendeel, uit het tweede gehoor blijkt wel degelijk dat verzoeker heeft verklaard dat zijn oom en tante nog werden bedreigd:

"De man van mijn tante was op weg naar huis, hij werd tegengehouden door jonge mannen van de wijk Shaab ze zeiden tegen hem, dat ze een persoon hadden zien komen en gaan en dat ze navraag hadden gedaan en dat bleek dat ik een spion was en op de luchthaven was en dat ze mij gingen vermoorden, maar omdat mijn man [sic] een oude man was hebben ze niets anders gedaan dan dat."

De hierboven door verzoeker geciteerde verklaringen uit het gehoorverslag vallen op geen enkele manier te rijmen met hetgeen verzoeker tijdens het eerste gehoor stelde, met name dat zijn oom en tante ermee bedreigd werden vermoord te zullen worden indien verzoeker nog bij hen zou komen (gehoorverslag CGVS 14/06//2012 p. 12). Verzoekers uitleg dat hij de vragen van de interviewer verkeerd geïnterpreteerd heeft, houdt geen steek nu uit het gehoorverslag blijkt dat de vragen eenvoudig en duidelijk zijn en verzoeker op geen enkel moment te kennen gaf dat hij de vragen niet begreep. Bovendien biedt verzoeker geen enkele concrete en aanvaardbare uitleg voor zijn tegenstrijdige verklaringen over wanneer zijn oom de waarschuwing heeft gegeven om niet terug te komen. Verzoeker kan, zoals de verwerende partij terecht stelt, niet volhouden dat hij niet echt zeker is over de data nu het gaat om een essentieel element in zijn asielrelaas en kan verwacht worden dat verzoeker daarover coherente verklaringen aflegt.

2.1.10. Over het moment waarop verzoeker Bagdad zou verlaten hebben, stelde de verwerende partij vast dat verzoeker zowel op de dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn eerste gehoor op het commissariaat-generaal verklaarde dat hij Bagdad zou verlaten hebben op 20 september 2011

(vragenlijst DVZ, vraag 35 gehoorverslag CGVS 14/06/2012 p. 10) en dat hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde vertrokken te zijn op 3 september.

Verzoeker werd reeds met deze verklaring geconfronteerd tijdens zijn tweede gehoor doch hij kon enkel zeggen dat hij helemaal niet zo een specifieke datum had opgegeven, dit terwijl uit de vragenlijst wel degelijk blijkt dat 20 september 2011 werd opgegeven als datum van vertrek. Verzoeker kan echter niet volhouden dat hij zich niet zou kunnen herinneren wanneer hij Bagdad verlaten heeft nu het gaat om een zeer ingrijpende gebeurtenis in zijn leven, namelijk het moment waarop hij beslist definitief Bagdad en zijn land te ontvluchten. Hoe dan ook, verzoekers argument in zijn verzoekschrift dat hij denkt dat het op 20 september was, maar helemaal niet zeker is daarover, biedt nog geen verklaringen voor het feit dat hij tijdens zijn tweede gehoor uitdrukkelijk verklaarde te zijn vertrokken op 3 september 2011 (gehoorverslag CGVS 20/09/2012, p 11 en 15).

2.1.11. Ten aanzien van het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker gewoon is blijven verder werken na de bedreiging en beschieting, herhaalt verzoeker dat hij om financiële redenen geen andere keus had dan te blijven werken. Hiermee herhaalt hij zijn eerdere verklaringen, maar doet hij geen afbreuk aan het feit dat het allerm minst aannemelijk is dat hij, nadat meerdere van zijn collega's zouden zijn vermoord nadat ze werden bedreigd, hij niet alleen verder bleef werken, maar in die periode ook gewoon met het openbare vervoer ging en dus geen speciale voorzorgen nam. Met de verwerende partij moet dan ook worden aangenomen dat dit gedrag allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder wordt ondermijnd. Daarbij komt nog dat verzoeker ook niet-plausibele verklaringen aflegde over de verhuis van zijn familie. Verzoekers argument dat de familie om financiële redenen zo lang mogelijk op hetzelfde adres probeerde te blijven wonen en dit laatstvermelde feit de spreekwoordelijke druppel was die de emmer deed overlopen is geen afdoende verklaring voor het feit dat zijn familie niet zou zijn verhuisd naar aanleiding van de bedreigingen aan zijn adres en ook aan hun adres aangezien hun huis werd beschoten, doch wel nadat er in juli 2012 een collega van verzoeker en een militair zouden vermoord zijn in hun wijk. Bovendien stelde de verwerende partij terecht vragen bij het feit dat verzoeker, hoewel hij wist dat hij door het Mehdi leger werd bedreigd, na de beschieting introk bij familieleden in de Shaab wijk waarvan hij wist dat ook daar het Mehdi leger actief is. Verzoeker verklaarde eenvoudigweg dat hij nergens anders terecht kon omdat hij niet naar vrienden of iemand anders durfde te gaan en dat hij nooit had gedacht dat ze hem zouden vinden in de Shaab wijk, maar beperkt zich hier dus tot loutere beweringen en vergoelijkningen zonder meer. De vaststelling blijft derhalve dat dit gedrag de voorgehouden vrees sterk relativeert.

2.1.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, omwille van de tegenstrijdigheden, vaagheden en niet-plausibele verklaringen waarvan verzoeker blijk heeft gegeven. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat de oefening die verzoeker doet, met name het inpassen van zijn relaas in de vluchtelingendefinitie, niet dienstig is.

2.1.13. Verzoeker heeft niet aangetoond dat in zijnen hoofde, en in weerwil van wat de verwerende partij daarover oordeelde, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel roept verzoekende partij een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het leven van de Irakese burger eerder beperkt zou zijn. Hij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit zou blijken dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds significant is. Bovendien, zo stelt hij, maakt de verwerende partij geen melding van actuele cijfers: er wordt enkel verwezen naar slachtoffers tot eind 2011 en er wordt niks gesteld over het jaar 2012. Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode van juli tot september 2012 en waaruit hij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoeker betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen gevisieerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst verder naar een passage uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen.

2.2.4. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS29 november 2007, nr. 177.396,. Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielaanvraag, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

2.2.5.1. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.5.2. Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich onder meer heeft gestoeld op het CEDOCA-document *“Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad”*, van 16 juli 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*“Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD”* van 16 juli 2012) waarin rekening wordt gehouden met *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van *“open combat”*. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. De

recente persartikelen en rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, in de mate dat ze betrekking hebben op de voor de beoordeling van zijn situatie relevante regio, doen daar niet anders over denken.

2.2.5.4. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.5.6. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen rapporten en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'.

De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de Subject Related Briefing (SRB) en verwijst naar krantenartikels en persberichten, merkt verweerder op dat waar verzoeker verwijst naar nog recentere incidenten, blijkt dat deze ook vaak doelgericht zijn en geen uiting zijn van willekeurig geweld.

De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog

risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.7. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.2.8. Verzoeker heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS